

Arrest

nr. 230 433 van 18 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juni 2019 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeksters dienen op 3 juli 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag berust op de medische situatie van de tweede verzoekster, S. R.

Op 11 augustus 2014 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris dat de voormelde medische verblijfsaanvraag onontvankelijk is. Op 6 oktober 2014 wordt deze onontvankelijkheidsbeslissing ingetrokken.

Op 28 oktober 2014 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris opnieuw dat de voormelde medische verblijfsaanvraag onontvankelijk is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft deze onontvankelijkheidsbeslissing vernietigd bij arrest van 29 februari 2016 met nr. 163 122.

Op 19 juli 2016 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris dat de medische verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 ontvankelijk maar ongegrond is. Bij arrest van 6 juni 2017 met nr. 188 026 vernietigt de Raad ook deze beslissing.

De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris neemt op 16 november 2017 een nieuwe beslissing waarbij de medische verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van 29 mei 2018 met nr. 204 568 wordt ook deze beslissing door de Raad vernietigd.

Op 2 juli 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nogmaals een nieuwe beslissing waarbij de medische verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Bij arrest nr. 214 046 van 14 december 2018 heeft de Raad de ongegrondheidsbeslissing vernietigd.

Op 2 juli 2018 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoeksters tevens twee beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten worden door de Raad vernietigd met het arrest nr. 214 047 van 14 december 2018.

Op 11 juni 2019 beslist de gemachtigde van de thans bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) wederom om de medische verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Het beroep dat de verzoeksters tegen deze beslissingen indienden, is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 235 595. Bij 's Raads arrest nr. 230 432 van 18 december 2019 werd de ongegrondheidsbeslissing van 11 juni 2019 vernietigd.

Op 11 juni 2019 beslist de gemachtigde tevens om aan de beide verzoeksters het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoeksters ter kennis werden gebracht op 4 juli 2019 (twee bijlagen 13).

De eerste bestreden beslissing is het bevel dat werd getroffen ten aanzien van de eerste verzoekster en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: S., C.

geboortedatum: (...) 1962

geboorteplaats: O.

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen ...30... dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...)"

De tweede bestreden beslissing is het bevel dat werd getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: R., S.

geboortedatum: (...) 2000

geboorteplaats: O.

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30... dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

*2.1. De verweerder heeft voor de zaken met de rolnummers RvV 235 590 en RvV 235 595 (zie *supra*) samen één administratief dossier neergelegd. Het administratief dossier werd fysiek geklasseerd in de zaak met rolnummer RvV 235 595.*

2.2. Aan de verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een derde middel voeren de verzoeksters de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondvesten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

"Art 74/13 Vw "

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins-en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het is duidelijk dat verzoekers een gezins-en familieleven in België hebben en de meerderjarige zonen zelf (Belgische) kinderen hebben en hier allen legaal verblijven.

Er is ook geen betwisting over dat verzoekster S. en dochter verzoekster R. beiden een ernstige gezondheidsproblematiek kennen.

In dergelijke situatie en wanneer de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dienen verzoekers kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan.

Anders hierover oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr 199.865) en ontnemt verzoekers de mogelijkheid om hun beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjilida, ptn 38 en 59).

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing in casu welke het onderzoek is geweest door DVZ of het gezins-of familieleven , de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland.

De Raad dient als annulatierechter na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Verzoeksters hebben niet alleen steeds verwezen naar de gezondheidstoestand van verzoekster R. maar ook naar deze van verzoekster moeder S..

Verder is het duidelijk dat de DVZ het zelf nuttig en nodig heeft geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoekster medische regularisatie ingediend op 3 juli 2014.

Zij erkende dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend is voor het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

DVZ heeft bovendien duidelijk niet voldaan aan de op haar rustende plicht overeenkomstig art 74/13 van de Vw om bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekster S. en verzoekster R..

Het getuigt immers niet van de vereiste zorgvuldigheid om hen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten zonder eerst op zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of hun gezondheidstoestand het wel toelaat om terug te keren naar Algerije zeker rekening houdend met hun familiale situatie en de noodzaak voor beide verzoekers voor mantelzorg door hun familie.

Tevens is er een schending van art 3 EVRM en wordt hierbij nogmaals verwezen naar het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr 41738/10, par. 183) waarbij het EHRM de hoge drempel toelichtte die stelt dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn "een schending van art 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N.v. Verenigd Koninkrijk, §42)

Onder deze uitzonderlijke situaties dienen volgens dit arrest Paposhvili niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen voor wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar enerzijds maar vallen hier ook situaties onder van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er een ernstig risico bestaat van blootstelling aan een ernstige , snelle en onomkeerbare achteruitgang van de 14 gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in Algerije anderzijds.

DVZ heeft in de bestreden beslissing niet het vereiste onderzoek in het licht van art 3 EVRM gedaan waarbij de impact van verwijdering van verzoekers diende te worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer in Algerije.

Het risico op schending van art 3 EVRM werd niet beoordeeld in het licht van de algemene situatie in Algerije en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon.

De bestreden beslissing schiet in elk geval tekort bij het nagaan of de zorg in Algerije ,waar er wel in algemene bewoordingen en theoretisch over wordt uitgeweid in de beslissing, in casu specifiek op de situatie van verzoekers en in hun individuele situatie voldoende is en geschikt is voor de behandeling van verzoekers om te vermijden dat deze worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met art 3 EVRM.

Het onderzoek naar de mate van toegang tot deze zorg voor verzoekers gebeurde niet in concreto. Bij het toegankelijkheidsonderzoek werd er door de bestreden beslissing niet ingegaan op de exacte voorwaarden van recht op de sociale zekerheid , de mogelijkheid van bewoning , het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de reisafstand tot de benodigde zorgen

Uit voorgaande blijkt op onweerlegbare wijze dat een terugkeer naar hun land van herkomst daarbij in het bijzonder rekening houdend met het gebrek aan enig sociaal netwerk en binding na tien jaar afwezigheid, de afwezigheid van mantelzorg,.. verzoekers een moeilijk te herstellen nadeel zou berokkenen."

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij behandelt de drie middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat de medische redenen ingeroepen voor S. R. niet weerhouden werden om gemachtigd te worden tot verblijf van meer dan drie maanden in België. In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 juni 2019 werd zeer zorgvuldig ingegaan werd op de overgemaakte attesten en werd een nauwkeurige analyse gemaakt van de medische toestand van de inmiddels meerderjarige dochter.

Verzoekers hebben een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing genomen in het kader van de medische regularisatieaanvraag. In de mate dat het middel betrekking heeft op die beslissing, is het onontvankelijk, daar de thans bestreden beslissingen de bijlagen 13 betreffen.

De bestreden beslissingen werden niet genomen zonder een voorafgaandelijk onderzoek naar de medische situatie, zodat verzoekers kritiek niet dienstig is.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar ze ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

De bijlagen 13 werden genomen in navolging van een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 10 mei 2016, in arrest nr. 167.365, onder meer het volgende:

“De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen.”

Verzoekers zijn beiden meerderjarig. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen meerderjarige broers en zussen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémen-taires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Nu verzoekers in hun verzoekschrift erop wijzen dat de andere meerderjarige broers en zussen een eigen gezinsleven hebben ontwikkeld, op grond waarvan zij in het bezit werden gesteld van een verblijfskaart, tonen zij niet aan dat zij met die familieleden een effectief beleefd gezinsleven vormen in de zin van artikel 8 EVRM en dat de beslissingen een schending uitmaken van voormelde hogere rechtsnorm.

Ook met de gezondheidstoestand werd rekening gehouden nu de beslissing genomen werd nadat de gezondheidssituatie getoetst werd aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen minderjarige kinderen betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande tonen verzoekers niet aan welke elementen, vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden bij het nemen van de thans bestreden bevelen.

Verzoekers tonen niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van het bestreden bevel, dat genomen is in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoekers niet in het bezit zijn van de nodige documenten. Het determinerend motief wordt door verzoekers onbesproken gelaten en wordt derhalve niet betwist.

De middelen zijn niet ernstig.”

3.3. Beoordeling

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er wordt niet betwist dat de beide bestreden beslissingen, die werden genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet, een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet uitmaken. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is *in casu* dan ook van toepassing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Zij vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de

terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze verdragsbepalingen maken tevens *“meer voordelige bepalingen”* uit in de zin van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek inzake de in deze bepaling opgenomen elementen noodzakelijk waarbij de verweerder waarborgt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening wordt gehouden met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Zo kan het volstaan dat uit de motivering van een andere beslissing reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familielevens, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De verzoeksters verwijzen naar hun gezondheidstoestand. De Raad stelt samen met de verzoeksters vast dat in de bestreden aktes zelve inderdaad niet wordt gemotiveerd omtrent de gezondheidstoestand van de verzoeksters, zoals onder meer ingeroepen in de medische verblijfsaanvraag van 3 juli 2014. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verwijst de verweerder in de nota met opmerkingen naar een intern document in het administratief dossier waaruit zou blijken dat de gezondheidstoestand van de verzoeksters in rekening is gebracht. In dit document kan het volgende worden gelezen:

“Gezondheidstoestand: Uit het medisch advies van onze arts-adviseur blijkt dat betrokkene niet verhinderd is om terug te keren naar het land van herkomst.”

Blijkens deze gegevens van het dossier heeft de gemachtigde het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door de verzoeksters ingediende medische verblijfsaanvraag van 3 juli 2014. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Door aldus te handelen erkent de gemachtigde dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend is voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Evenwel dringt zich de vaststelling op dat de beslissing van 11 juni 2019 houdende de ongegrondheid van de medische verblijfsaanvraag van 3 juli 2014, beslissing die volledig steunt op het medisch advies van de arts-adviseur, werd vernietigd bij arrest nr. 230 432 van 18 december 2019. Uit dit arrest blijkt dat het onderzoek van de arts-adviseur inzake de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Algerije niet is gesteund op een volledige, zorgvuldige, juiste en kennelijk redelijke beoordeling van de individuele omstandigheden van de zieke vreemdeling, hetgeen aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 11 juni 2019.

Deze ongegrondheidsbeslissing, en het medisch advies waarop deze beslissing steunt, moeten dan ook worden geacht nooit te hebben bestaan. Dit heeft tot gevolg dat moet worden aangenomen dat in het dossier van de verzoeksters geen eerdere beslissing van het bestuur voorligt waarin de ingeroepen gezondheidsproblemen van S.R. inhoudelijk reeds werden beoordeeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag voornamelijk was gesteund op de medische problemen van de tweede verzoekster, S. R.

In deze omstandigheden dienen de verzoeksters te worden bijgetreden in hun standpunt dat de gemachtigde niet heeft voldaan aan de op haar rustende plicht overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregelen rekening te houden

met de gezondheidstoestand waarop de medische verblijfsaanvraag berustte. Het getuigt immers niet van de vereiste zorgvuldigheid om de tweede verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of de gezondheidstoestand van de tweede verzoekster het toelaat terug te keren naar het land van herkomst.

Tevens verwijst de Raad in deze naar de huidige rechtspraak van het EHRM inzake ernstig zieke vreemdelingen en het artikel 3 van het EVRM. In het arrest *Paposhvili* (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) heeft het EHRM zo de hoge drempel toegelicht die stelt dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Uit het arrest *Paposhvili* blijkt namelijk dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen voor wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland anderzijds. Wat betreft het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, moet volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer in de ontvangende staat. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg, algemeen beschikbaar in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat worden onderzocht.

In dit verband merkt de Raad ook op dat de gedane vaststellingen niet enkel wijzen op een onwettigheid van de bestreden beslissing waarbij aan de tweede verzoekster het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze onwettigheid strekt zich ook uit tot het bevel om het grondgebied te verlaten van de eerste verzoekster, en wel nu de verweerder niet concreet betwist dat de tweede verzoekster en de eerste verzoekster samen een gezins- of familieleven hebben ontplooid. Zo blijkt dat de gemachtigde ook voor de eerste verzoekster heeft gewacht met de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, totdat de – intussen weliswaar vernietigde – ongegrondheidsbeslissing van dezelfde datum inzake de medische verblijfsaanvraag van 3 juli 2014 was genomen. Bovendien heeft de arts-adviseur in het medisch advies van 7 juni 2019 erkend dat de tweede verzoekster continue omkadering nodig heeft en heeft de arts-adviseur tevens gesteld dat deze door de eerste verzoekster wordt gegeven. De arts-adviseur geeft daarnaast ook uitdrukkelijk te kennen dat de tweede verzoekster wel 18 jaar is, maar dat het nog de vraag is of zij wel als meerderjarig kan worden beschouwd gelet op haar psychische toestand. In de nota met opmerkingen wordt de afhankelijkheidsrelatie tussen de eerste en de tweede verzoekster niet concreet betwist.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt in dat ook rekening dient te worden gehouden met het gezins- of familieleven in België. Dit impliceert dat in voorkomend geval eveneens rekening dient te worden gehouden met bepaalde hinderpalen op medische gronden die in hoofde van één van de familieleden kunnen bestaan om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet beoogt immers te voorzien in een doeltreffende bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. De vraag naar het voorhanden zijn van hinderpalen voor het verderzetten van dit gezins- of familieleven elders, zoals bepaalde gezondheidsproblemen in hoofde van één van de gezins- of familieleden, is aldus relevant. In het verlengde van ‘s Raads arrest nr. 230 432 van 18 december 2019 dient dan ook evenzeer, wat betreft de bestreden verwijderingsbeslissing in hoofde van de eerste verzoekster, te worden besloten tot een miskenning van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar niet blijkt dat alle aspecten van het familieleven in rekening zijn gebracht door het bestuur, minstens niet blijkt dat de ingeroepen hinderpalen op medische gronden met betrekking tot één van de familieleden voor een terugkeer naar het herkomstland op een correcte en zorgvuldige wijze in rekening zijn gebracht.

Zoals reeds werd aangestipt, blijkt uit de gegevens van de zaak dat de gemachtigde pas tot de afgifte van de bestreden bevelen heeft besloten nadat zij een standpunt had ingenomen over de verblijfsaanvraag op medische gronden van 3 juli 2014. Uit de feitelijke elementen van de zaak blijkt dan

ook dat de gemachtigde de afgifte van de bevelen om het grondgebied heeft verbonden aan de beoordeling van de in de aanvraag ingeroepen medische toestand. Er kan aldus een feitelijke samenhang worden vastgesteld. In deze situatie volstaat een verwijzing naar de goede rechtsbedeling ook reeds om, in navolging van de nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 11 juni 2019 bij arrest nr. 230 432 van 18 december 2019 omwille van een zorgvuldigheidsgebrek, eveneens over te gaan tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen.

Gelet op de vaststelling dat de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag om medische redenen dient te worden vernietigd omwille van een zorgvuldigheidsgebrek, dienen, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, de bestreden bevelen eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd. Er kan immers niet worden uitgesloten dat het aangevoerde medische probleem mogelijk kan worden weerhouden in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde niet zou hebben besloten tot de afgifte van de bestreden bevelen.

Het onderzochte middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek van de overige middelen dringt zich niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juni 2019 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE